Wanna pätsiwadder.

Kellel ei peaks se aunimme „pätsiwadder" ehk karro mitte tuttaw ollema? Paljo innimesi on kül tedda ommas wangi põlwes näinud, wähhe agga neid, kes tedda ommas täies priuses, metsas on näinud ja weel wähhem on neid, kes temmaga rind rinna ja hammas hamba wasto tuttawaks on sanud. Ka issiennesest ei wõi ma sellepolest suremat kita, kui ma ka ommas nores põlwes, pari korda, tedda jahtimes ollen käinud, agga ilmaski sedda au olnud, temmaga kokko sada; üksainoke kord, se olli Wennemaal ühhes küllas, mis sure metsa äres seisis, päesis üks tantsokarro lahti ja jooksis kõige ahhilatega metsa, nenda paljo ollen ma üht wallalist pätsi näinud; temma perremees ja mitto teisa jooksid kül takka järrele, agga kätte ei olle nad tedda mitte ennam sanud. Sellepärrast ei tahha ma siin mitte issi omma teadusest, waid sest, mis üks sõbber, kes kui pärris küt mitto aastad süggawas Wennemaal on ellanud ja nendega seal mõnnel wisil tuttawust teinud, kõnnelda.

Temma ütleb, et se koggoni wõimata on üht metskarro ommas täies ollemises tundma õppida; temma kardab kangeste innimesi ja hoiab, kui nälg tedda lubbab, ennast ikka süggawa metsades pelgus, ka peab temma, kuida sealadsed rahwas ütlewad, kangeste innimeste silme kartma, sellepärrast tal siis ikka se essimene töö on, kui ta ühhe innimese kätte saab, kohhe temma peanahka ülle silme tõmbab.

Üksi süggise, nende parimise aegas, nähhakse neid seltsikaupa koos ollewad, muido kõnnib pappa-päts ikka üksi ja widab omma aega nenda kuidas juhtub; kangeste peab temma armastama, suri kiwwa unnikuse talluda ja nenda omma jõudo paenutada, ka suurt rõmo peab se tale teggema, kui ta kuskilt mäeotsast kiwwa wõib mahha weretada ja kui siis juhtub, et üks kiwwi tee peal teist, ehk weel suremat liggi wõttab, siis peab ta seal jures